



Asociace
pro mezinárodní
otázky
Association
for International
Affairs

Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Zuzana Brezinová

Listopad 2012



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

V rámci projektu [Challenging the Czech Tales on European Policies](#) uspořádala Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) již osmý expertní seminář, tentokrát na téma: „Výsledek krize: integrace, finanční regulace a silnější ECB?“ zabývající se možnostmi řešení současné ekonomické situace Evropské unie, dopady nových opatření nejen na EU jako celek, ale také na jednotlivé členy, a alternativami dosavadních iniciativ. Nejdiskutovanějším návrhem je bezesporu bankovní unie, s níž úzce souvisí rozhodnutí německého ústavního soudu o podpoře evropských záchranných mechanismů, stejně tak jako pozice České republiky a dopady na státní ekonomiku. Jak bude Evropská unie dále postupovat, jaké následky mohou přinést jednotlivá rozhodnutí, ať už z krátkodobého či dlouhodobého hlediska? Existuje konsensus napříč evropskou úrovní, nebo se můžou objevit podstatné třecí plochy? Těmto a dalším otázkám se věnovali hosté debaty moderované Arnoštem Marksem z AMO: Oldřich Dědek, národní koordinátor pro zavedení eura v ČR a profesor Institutu ekonomických studií Univerzity Karlovy v Praze, a Petr Zahradník, projektový manažer a konzultant EU Office České spořitelny.

„Existuje pozoruhodný rozpor mezi mediálním obrazem, který je často tvořen kolem eura, a faktickým směřováním,“ uvedl **Oldřich Dědek** svůj příspěvek do diskuze. Mediální obraz se koncentruje na pád eura, který je navíc interpretován jako pouhá otázka času, než jeho tvůrci uznají, že se na počátku zmýlili. Příkladem mohou být novinové titulky typu: „Přežije euro Vánoce?“ nebo „Estonsko si nakoupilo poslední lístek na Titanic“. Těmto spekulacím však oponuje faktický vývoj demonstrováný jednotlivými iniciativami Evropské unie jako six pack, posílení Paktu stability a růstu, zavedení makroekonomického dohledu nebo pakt Euro plus. V poslední době se však veškeré diskuze soustředí na jeden zásadní nástroj, a tím je bankovní unie. Z pohledu nejen českých, ale také světových ekonomů, se jedná o kvantový skok, kterým bylo kdysi zavedení eura, a proto můžeme očekávat pouze nezdary. Oldřich Dědek je ovšem jiného názoru.

V prvé řadě upozorňuje, že pokud se zaměříme na analýzu výhod a nevýhod jednotlivých opatření, musíme vzít v úvahu také období, ve kterém byla přijata. V dobách klidných a nekrizových funguje většina iniciativ tak, jak by podle stanovených pravidel měla. Otázka efektivity však vyvstane na povrch vždy až v době krize, kdy se projeví nejen specifika jednotlivých opatření, ale také jejich limity. Co se týče přímo bankovní unie, diskutovaná již byla dlouho, avšak až se současnou krizí se dostala na titulní stránky novin. Od vzniku finanční unie je bankovní unie považována za jakýsi nedodělek, který je potřeba dotáhnout do konce. Na jedné straně existují plně deregulované finanční trhy bez národních hranic, na straně druhé chybí nadnárodní dohled a veškerá kontrola je fragmentovaná do národních sektorů. Tento systém byl podroben silné kritice již v roce 2008 argumentující zejména problémy, které mohou vyvstat z rozdílné implementace a interpretace legislativy na národní úrovni. Tato specifika a výjimky některých států pouze ztěžují administrativní část procesu a znemožňují bankám a finančním



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

institucím rychlé jednání v případě krize. Na základě kritiky byl následně iniciován vznik Evropského systému finanční kontroly umožňující alespoň částečnou harmonizaci národních standardů.

Bankovní unie však vychází z několika zásadních faktů, lehce odlišných od těch, které doprovázely vznik evropského systému finanční kontroly. Za prvé jde o rozdělení sever-jih. Zde podle názoru Oldřicha Dědka došlo k obrovskému přecenění situace. Někteří členové Evropské unie si i přes vysoké zadlužení půjčovali za neuvěřitelně nízké úroky, čímž v podstatě došlo ke ztrátě vnímání kreditního rizika. Krize však tyto zaběhnuté postupy naprosto převrátila: Německo si půjčovalo za téměř nulový úrok, zatímco státy s obrovským dluhem musely akceptovat sazby okolo 6 až 7 %. Tato neudržitelná situace nemohla dopadnout jinak než hlubokou ekonomickou recesí, kterou eurozóna právě prochází.

Dalším aspektem jsou trhy, které paradoxně jednají opačně, než by efektivní východisko z krize vyžadovalo. Když je země vysoce zadlužená, nedůvěra trhů ve schopnost splácet půjčky se odrazí ve vyšších úrokových sazbách. Situace je ovšem stejná i v případě, kdy se zasažené země snaží špatnou ekonomickou situaci řešit, a to pomocí strukturálních reforem. Každá strukturální reforma v začátcích zapříčiní recesi a stagnaci, aby následně umožnila ekonomické ozdravení a růst. Tento začarovaný kruh proto velice znepokojuje všechny aktéry podporující společnou měnu. Jejich snaha nadnárodně řešit krizi pomocí volné ruky trhu totiž místo k záchraně přispívá spíše ke zkáze a větší fragmentaci, jelikož typickým postupem na národní úrovni je okamžité zbavování se veškerých rezerv v měně, která se ocitla v krizi, což je v tomto případě euro. Tok kapitálu do krachujících ekonomik se zastaví, místo aby vzrostl, a jakékoli zdroje na ekonomickou záchranu země jsou tak v nedohlednu. Pro národní ekonomiky se toto řešení jeví jako logické, ovšem z pohledu celku, jímž je eurozóna, je to řešení naprosto smrtící. Eurozóna nemůže dále přežít s tak závažným vnitřním štěpením. Navíc, státy fungující mimo eurozónu musí vzít na vědomí, že krach měnové unie bude mít silné dopady i na jejich hospodářskou situaci, jelikož už dávno neexistují jednoznačná dělení mezi národní a mezinárodní úrovní a vzájemná závislost a provázanost skrze trhy to jen potvrzuje.

V tomto okamžiku vstupuje do hry ona zmiňovaná bankovní unie, která je vnímána jako mechanismus, jež by dohled na evropské úrovni mohl lépe strukturovat a toto vnitřní dělení spolu s jinými národními specifikami alespoň částečně zmírnit. Dalším důvodem, proč potřebujeme bankovní unii, je vysoká korelace mezi bankovní a vládní krizí. Trhy si jsou dostatečně vědomy toho, že s bankovní krizí přichází i krize vládní, jelikož stát snažící se zachránit svůj bankovní sektor pouze prohlubuje svůj státní dluh pumpováním likvidity do komerčních bank a jeho platební neschopnost se ve výsledku odráží právě na finančních trzích. Korelace funguje však i v opačném směru. Bankovní unie je proto vizí, která by umožnila řešení v evropském rozměru, čímž by částečně modifikovala korelace mezi bankovní a vládní krizí, jelikož pomoc



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—
Listopad 2012

bankám by nebyla jen státní, ale evropská. Státy by tak mohly více sledovat politiku rozpočtové zodpovědnosti a neutrpěly by takový zásah do státního rozpočtu, jako v případě řešení na národní úrovni.

Klíčová však zůstává otázka, co by se situací měla dělat Česká republika. Měla by se přidat k iniciátorům bankovní unie nebo zůstat stranou a z povzdálí sledovat možné řešení a jejich alternativy? Základním dilematem bankovní unie je především její zacílení: kvůli čemu vzniká? Má posílit eurozónu a zamezit patologickým jevům? Na jednotném evropském trhu však participují i státy, které nespádají pod měnovou unii. Jak se bude bankovní unie chovat v těchto případech a jaké stanovisko zaujme vůči třetím zemím, které nejsou ani členy EU? To jsou přibližně hlavní problémové body, kterými by se Česká republika a Česká národní banka měly zabývat. Bankovní unie, ať už záměrně nebo ne, vytvoří určitou dělicí linii mezi členy a nečleny eurozóny. Záleží také, kdo bude mít rozhodující slovo. Bude-li rozhodování spočívat na celé Evropské centrální bance, pak by dělicí linie nemusela být nijak výrazná. Dostane-li se však výhradně do rukou guvernérů, stane se pouze záležitostí eurozóny.

Dalším konfliktním bodem je pak klíčová funkce ECB jako půjčovatele poslední instance. Už i v současnosti vidíme, že nejen ECB, ale i ostatní centrální banky pumpují likviditu do bankovního sektoru pomocí nestandardních operací s cílem zabránit pádu společné měny. Avšak i zde je aktivita omezena na členy měnové unie. Otázkou je, jak by vypadal systém, kdyby ECB fungovala jako „lender of last resort“ i pro nečlenské státy. A nakonec poslední problém, kterým je Evropský stabilizační záchranný mechanismus a jeho nejnovější inovace umožňující, aby finanční prostředky šly přímo bankám a nemusely procházet vládou. Opět vidíme velké konkurenční výhody pro členy eurozóny. Česká republika, která se nachází v pozici nečlena, však nemá příliš velký manévrovací prostor a nezávislá jednání jsou omezena vysokou provázaností národní ekonomiky s ekonomikou evropskou. Konsensus v rámci eurozóny může být tedy pro českou ekonomiku a její stabilitu pouze prospěšný.

V hlavních bodech se s Oldřichem Dědkem shoduje i **Petr Zahradník**, avšak upozorňuje, že situace je komplexnější než její řešení. Je potřeba si uvědomit, že ekonomická krize Evropské unie má povahu strukturálně ekonomickou, fiskální a krizi finančních trhů, která se následně dotýká měnových záležitostí. Proto, chceme-li krizi léčit, musíme se zaměřit na veškeré její příčiny. V poslední době je podle něj zaměření na měnové nástroje přehnané. Příkladem může být aktuální politika Evropské centrální banky, která jí umožňuje aktivní činnost na sekundárních trzích se státními dluhopisy. Není si jist, zda akcent kladený na měnová řešení je opravdu tím vhodným opatřením a terapií. Je důležité mít na paměti, že pro revitalizaci evropské ekonomiky vznikly i jiné nástroje a iniciativy. V současné době ne příliš oblíbený, avšak dle Zahradníka poměrně inspirativní, je např. Fiskální kompakt. Tato dohoda o fiskální stabilitě podle jeho názoru zatím nejkomplexněji odpovídá na klíčový problém: rozpočtový deficit. Je to první nástroj, který v podstatě umravňuje



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—
Listopad 2012

celkovou výši veřejného zadlužení. O rok a půl dříve můžeme vidět jinou iniciativu, pakt Euro plus, který řeší situaci ještě komplexněji a zabývá se dlouhodobou udržitelností veřejných financí i z hlediska poskytování sociálních služeb. Otázkou u obou nástrojů je, do jaké míry se jejich podstata realizuje při praktické aplikaci na úrovni členských států. Co se týče nejaktuálnějšího nástroje, bankovní unie, souhlasí, že by primárně měla být projektem členů eurozóny, avšak sekundárně tímto vytvoří bariéru mezi členskými státy, a tím i určitou dělicí linii mezi členy Evropské unie.

Téma bankovní unie samo je přímo propojeno s měnovou krizí, na níž má také odpovídat. Otázkou je zde míra zapojení ECB, ale i centrálních bank obecně, v záležitostech jako vývoj dluhopisových výnosů a rizikových přírážek ve vztahu k dlouhodobě stabilnímu standardu, který je odvozován z německých dluhopisů. Intervence ECB je v tomto případě neocenitelná, jelikož umožňuje, aby riziková přírážka nevytvářela nepřekonatelnou dluhovou propast a neprohlubovala krizi. Na jednu stranu je však její obrovská angažovanost alarmující, jelikož její příspěvky dosahují výše 10 % HDP celé EU. Tento fakt by vyžadoval, jak už bylo řečeno, vyvážení jinými nástroji než měnovými. Na druhou stranu je zřejmé, že strukturální krize se projeví v horším strukturálním a měnovém hospodaření, což primárně volá po měnovém řešení.

V samotné bankovní unii vidí proto Petr Zahradník jak riziko, tak i potenciál. V každém členském státě EU operují jiné banky, avšak nelze říci, že by banky a jejich majitelé byli národní. Většina bankovních subjektů má své centrály za hranicemi daného státu, a tak se bankovní unie bez pochyby dotkne všech zemí EU, nejen členů eurozóny. Dohled sice zůstává v národní kompetenci, avšak na řešení krize bankovního sektoru je již národní dohled krátký. Na druhou stranu kvůli nedostatkům jednotného evropského trhu jsou reakce na jakékoli krize podobného typu málo pružné a neefektivní. Zesílený dohled nad bankovním sektorem je nutný, otázkou ale zůstává, zda má být tento dohled svěřen ECB, když navíc souběžně se vznikem evropských orgánů vznikla nad finančním trhem jakási instituce, která by měla identifikovat rizika z pohledu stability trhu a snažit se předcházet eskalaci situace. Tato instituce je sice formálně afilována v ECB a sídlí ve Frankfurtu, ale není její přímou součástí.

Navíc musíme vzít v úvahu národní odlišnosti, jelikož ne v každém státě je dozor nad bankami vykonáván centrální bankou, a proto není vždy vhodné posilovat pravomoci Evropské centrální banky s vidinou lepšího a efektivnějšího řešení. Podíváme-li se však do historie, tak při vzniku evropského měnového systému byl jako dozorčí orgán vytvořen Evropský měnový fond, při spuštění eura nebylo vytvořeno nic, což se možná ukázalo jako chyba, kterou se nyní bankovní unie snaží odstranit.

Zahradník zmínil i postoj Německa, který je klíčový pro další vývoj. Proto bylo rozhodnutí německého ústavního soudu ohledně vstupu Německa do trvalého stabilizačního mechanismu a sekundárně do série aktivit, které byly paralelně



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

spuštěny, klíčovým bodem programu. Na jednu stranu dle názoru Petra Zahradníka ukončilo rozhodnutí evropské obavy z neúčasti Německa na finanční pomoci, což by bylo smrtící, jelikož celkový objem jeho příspěvků přesahuje 27 % a spolu s Francií činí 50 % veškerých poskytovaných prostředků. Na druhou stranu je z pohledu Německa pochopitelné, že si klade jasné podmínky své účasti a další navyšování prostředků, o kterém se nedávno debatovalo, zůstává podmíněné jakýmsi vnitřním souhlasem. Německý postoj má přitom obrovský vliv i na naši národní situaci. Ač nejsme členy eurozóny, naše vazba na Německo je velice silná a jakékoli otřesy jeho ekonomiky pocítí také ekonomika česká.

Petr Zahradník i Oldřich Dědek po svých úvodních komentářích poskytli prostor pro odbornou diskuzi. Otázky z publika směřovaly především na bankovní unii. Téma nejaktuálnější a dle většiny přítomných velice rizikové, nabízí hned několik otázek. Do jaké míry bychom mohli očekávat, že všechny státy, které by se účastnily bankovní unie, by měly stejné představy o jejím fungování a o řešení problémů v bankovním sektoru? Existují záruky konsenzu? Jaké jsou odhady budoucího scénáře? Nesměřujeme k rozhodnutí, které spíše zbaví EU její dosavadní dynamiky?

Oldřich Dědek dal jednoznačnou odpověď: konsensus na evropské úrovni je velice pravděpodobný, neboť je pojištěn hned několika mechanismy. Kromě regulatorních pravidel je to např. samotný průběh negociačního procesu. Veškeré směrnice, které mají být v rámci EU představeny a následně odhlasovány, prochází v první fázi pracovními výbory. Již zde se formuje podklad k budoucímu konsensu a případné neshody jsou zachyceny hned v první fázi. Politické kruhy tímto získají prostor k vyřešení sporných bodů na počátku celého procesu, a vyhnou se tak rozporům a nepříjemným překvapením v klíčové fázi rozhodovacího procesu. Z toho jednoznačně vyplývá, že Evropská unie minimálně disponuje pojistnými mechanismy, které mírní přílišné divergence zájmů. Což ve výsledku napomáhá konsensu.

Petr Zahradník již však ve své odpovědi tak jednoznačný nebyl. Upozornil, že vzhledem k existenci velkého množství dozorčích mechanismů nad finančním trhem může být konsensus v otázce bankovní unie problematictější. Zároveň však souhlasil s tvrzením, že minimálně na nejvyšší úrovni by se už spory neměly nijak projevit na výsledném konsenzu. Třetí plocha by mohla vyvstat na národní úrovni, kde existují rozdíly způsobené národními zvyklostmi. Zásaditosti, které má v jedné zemi plně pod kontrolou centrální banka, mohou v jiné zemi spadat pod více subjektů. Stručný návrh a jakási provizorní šablona bankovní unie už ovšem existuje a neměla by, za současných podmínek, způsobovat zásadní rozpory uvnitř EU.

Jaká finanční rizika však plynou z nestandardních operací, které by ECB vykonávala v případě, že by bankovní unie byla realizována? A nebyla by bankovní unie jen provizorním řešením, které by koupilo čas a stabilitu, než by se našlo řešení definitivní?



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—
Listopad 2012

Odpověď na první otázku je dvojí. První je spíše pragmatická a poukazuje na zkušenosti, které v této oblasti již existují, a to na národní úrovni. Musíme se proto ptát, zda pumpování likvidity do bankovního sektoru opravdu bylo tím pravým východiskem z národní ekonomické krize. Klasickým příkladem je japonská centrální banka, která je považována za pionýra nestandardních operací. Přední ekonomové jí radili, aby v době krize skupovala dluhopisy a uvolňovala likviditu. Program byl ale opuštěn, jelikož se nepovedlo vygenerovat žádnou inflaci. Proč? Teoreticky je odpověď jednoduchá. Centrální banka může ovlivnit jen měnovou bázi. Dluhopis připsá na účet komerční banky jen určitou částku, kterou navíc žádná komerční banka fakticky nevyužije. V dobách nestability a nejistoty nepřiměje ani obrovský tok likvidity žádnou komerční banku k tomu, aby snížila své úrokové sazby a půjčovala peníze i nadále za stejné úroky. Stejná situace se objevila už i v rámci EU. Když Evropská centrální banka prováděla politiku tříletých úvěrů, většina likvidity skončila ve výsledku zpět na jejím kontě a komerční banky ji nevyužily.

Rizika se navíc tradičně přeceňují. Spíše hrozí pád systému v případě neangažovanosti centrální banky. Představíme-li si ekonomiku v recesi, jako je např. italská, jejíž komerční banky odmítají kupovat státní dluhopisy, pak je role ECB jednoduchá: v podstatě pouze nahrazuje výpadek činnosti těchto bankovních subjektů. Nemusíme se proto bát přehnané role ECB, jelikož i ve srovnání s určitými národními bankami, jako např. Bank of England, jsou její operace ještě stále minimální. Co se týče druhé otázky, bankovní unie není pouze provizorním řešením. Minimálně na evropské úrovni je identifikována všemi členskými státy jako nejvhodnější nástroj k řešení krizí. Musíme se na bankovní unii dívat optikou evropskou, nikoli národní, která je limitována restrikcemi jednotlivých ekonomik. Klíčovým bodem bylo najít řešení z krize, a tím bankovní unie rozhodně je. Z jedné strany ano, kupuje čas, ale z druhé strany je jediným řešením, které umožní uskutečnění strukturálních reforem, a povede tak ke konečnému ozdravení ekonomiky. Pokud by se ECB nijak nezapojila, pak se strukturální reformy nevyplatí, jelikož jejich náklady budou neúměrně vysoké a zisky minimální.

Odhlédneme-li však na chvíli od politické úrovně a zaměříme-li se na úroveň občanskou, jaká je ochota jednotlivých občanů podpořit navrhovaná řešení? Prostředky, které používá Evropská unie na záchranu eurozóny, jdou přeci jen z peněženek jednotlivých občanů, a proto se musíme ptát, jaká je míra ochoty podporovat svými příspěvky ozdravení cizí ekonomiky? Mohl by se tento fakt stát argumentem proti vzniku bankovní unie?

Oldřich Dědek s tímto argumentem plně souhlasil, jelikož bankovní unie není jen otázkou technických parametrů, ale má i svou občanskou dimenzi. Realizace tohoto opatření vyžaduje jak fiskální, tak politickou unii, která napomáhá pocitu sounáležitosti. Politické zázemí a utváření společné evropské identity je proto klíčovým faktorem působícím na pozadí celého řešení. Rétorika se zaměřuje na zdůrazňování faktu, že nepomáháme jen cizím, ale také sami sobě. Bankovní unie je



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

prezentována jako taková perspektiva, která umožní předcházet opakování podobných krizí. Bohužel však její realizace není jednoduchá a je velice časově náročná. Hlavním problémem jsou národní stereotypy a jejich zaseté fungování. Nelze změnit celý civilizační rámec v rámci krátkého období, a proto bude nastolení nové fiskální disciplíny během na dlouhou trať. Avšak postupné změny v podobě strukturálních reforem otevírají cestu k světlejším zítřkům.

Poslední dotaz z publika, kterým byla ukončena celá debata, směřoval na Petra Zahradníka, jenž v úvodu zmínil pakt Euro plus. Od něj by se dal odvodit postoj České republiky k fiskálnímu kompaktu. Nepřipojili jsme se již dříve ani k paktu Euro plus a žádné citelné následky jsme nepocítili, tak proč se připojovat k něčemu dalšímu? Je nepodepsání Euro plus opravdu jakýmsi mezníkem nebo ne? Má to praktické dopady na současný vývoj?

Důležité je, podle Petra Zahradníka, abychom si uvědomili, že ne všechna opatření přináší okamžité výsledky. Pakt Euro plus je toho důkazem. Problém Paktu je především ten, že krátce před ním byla přijata strategie Evropa 2020. Krize, která má charakter strukturální, fiskální i finanční vyžaduje více nástrojů. Lékem na finanční problémy je bankovní unie, lékem na fiskální krizi je fiskální pakt a řešením strukturálních deficitů je pak Evropa 2020. Pakt Euro plus přišel, jak se říká, s křížkem po funuse. Vhodně doplňuje strategii Evropa 2020, a kdyby byla zeštíhlena na desetinu svého současného rozměru, pak Pakt euro plus ve svých čtyřech indikátorech dokonale vystihuje to, co by konkurenceschopná ekonomika EU měla mít. Zahrnuje jak finanční limity, tak fiskální zodpovědnost a stabilní bankovní sektor. Navíc využívá jako ukazatele konkurenceschopnosti ekonomiky asi nejspolehlivější faktor, jímž je vývoj trhu práce. Když k paktu doplníme flexibilní pojetí pracovního trhu, pak je všechno to, co zdravá ekonomika požaduje, shrnuto v tomto dokumentu. Ne náhodou se proto tento dokument stal v mnoha zemích vzorem pro národní směrnice. A právě proto, že už je v podstatě v členských legislativách ukotven, je považován za přežitek. Nicméně s jeho obsahem se ztotožňuje, ať už přímo nebo nepřímo, drtivá většina členských států Evropské unie.

Evropská fiskální, strukturální a měnová krize je, jak dokázala i tato debata, tématem velice diskutovaným a kontroverzním. Její neustálé prohlubování a spekulace o budoucnosti eura celý pohled na věc jen komplikují. Musíme si však uvědomit, že Evropská unie podnikla určité kroky na ozdravení evropské ekonomiky a záchranu eura, nicméně jejich výsledky se v krátkodobém horizontu nemohou projevit. Strukturální reformy, které jednotlivé státy započaly jako součást svého záchranného programu a také jako jednu z kondicionalit získání dalších finančních prostředků z Evropské unie, jsou záležitostí dlouhodobou a nemohou ze dne na den diametrálně změnit celou situaci. Co se týče bankovní unie, jako nástroj řešení krize, by byla bezesporu efektivní. Otázkou je, v jaké podobě se jí nakonec podaří realizovat. Jak budou do projektu zapojeny nečlenské státy eurozóny? Kým budou obsazeny klíčové



Asociace
pro mezinárodní
otázky
Association
for International
Affairs

Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

—

Listopad 2012

rozhodovací posty? A jak se zachovají evropské trhy? Povede se EU rozbít stereotypy a vést státy k rozpočtové a ekonomické zodpovědnosti? To ukáže pouze čas, které však v současné době hraje roli protivníka spíše než spoluhráče.



Conference Report

Výsledek krize: integrace finanční regulace a silnější ECB?

–

Listopad 2012

ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY (AMO)

Asociace pro mezinárodní otázky je nevládní nezisková organizace založená v roce 1997 za účelem výzkumu a vzdělávání v oblasti mezinárodních vztahů. Základním posláním AMO je přispívat k hlubšímu porozumění mezinárodnímu dění. Díky svým aktivitám v České republice i v zahraničí a dlouholeté historii je AMO vnímána jako čelní nezávislá instituce svého druhu v České republice.

K DOSAŽENÍ SVÝCH CÍLŮ ASOCIACE:

- formuluje a vydává studie a analýzy;
- pořádá mezinárodní konference, expertní semináře, kulaté stoly, veřejné diskuse;
- organizuje vzdělávací projekty;
- prezentuje kritické názory a komentáře k aktuálnímu dění pro domácí a zahraniční média;
- vytváří příznivější podmínky pro růst nové generace expertů;
- podporuje zájem o disciplínu mezinárodních vztahů mezi širokou veřejností;
- spolupracuje s řadou dalších domácích i zahraničních institucí.

VÝZKUMNÉ CENTRUM AMO

Výzkumné centrum Asociace pro mezinárodní otázky je předním českým think-tankem, který není spjat s žádnou politickou stranou ani ideologií. Svou činností podporuje aktivní přístup k zahraniční politice, poskytuje nestrannou analýzu mezinárodního dění a otevírá prostor k fundované diskuzi. Hlavním cílem Výzkumného centra je systematické sledování, analýza a komentování mezinárodního dění se zvláštním zaměřením na zahraniční politiku České republiky.

Výzkumné centrum bylo založeno v říjnu 2003 jako analytický útvar Asociace pro mezinárodní otázky se zaměřením na mezinárodní vztahy a zahraniční, bezpečnostní a obrannou politiku. Jádrem VC AMO je [tým analytiků](#), jejichž prostřednictvím nabízíme odbornou expertízu v hlavních problémech světových regionů a klíčových otázkách současné mezinárodní politiky. Výzkumné centrum zpracovává [vlastní odborné studie](#), analytici poskytují [komentáře](#) k aktuálnímu dění prostřednictvím médií. Dedikovanou platformou pro hodnocení mezinárodní politiky je [blog AMO](#).

SLEDUJTE NÁS!

